

ДОСЪТЛИВИЯТЪ ДЪДО ВЕЛКО

(Истинска случка)

Това се е случило доста отдавна, когато сме били подъ тежкото турско робство Дѣдо Велко билъ тогава най-прочутиятъ бакалинъ въ селото. Покрай разнитъ други стоки, той продавалъ и катранъ за мазане оситъ на волскитъ коли. Тенекията съ катрана стояла винаги вънъ предъ вратата на дюкянъ му, за да не цапа пода. Нали е било турско време, всѣки турчинъ билъ свободенъ да потиска и измъчва, а сжщо и да ограбва българитъ.

Научилъ се единъ турчинъ да си взема катранъ отъ тенекията на дѣдо Велко, безъ да му го заплаща. Доста време правѣлъ той тѣй и никой нищо не смѣлъ да му каже и стори. Най-после дѣдо Велко решилъ по нѣкакъвъ начинъ да отвикне тоя турчинъ, да не взема безъ пари катранъ. Единъ день, когато турчинътъ минавалъ съ колата си покрай дюкяна му, той, безъ да му мисли много, взелъ му бѣкела за вода, който билъ окаченъ на задната частъ, и се затворилъ въ дюкяна. Мжчилъ се турчинътъ да си го вземе, заплашвалъ го, но напраздно. Най-после решилъ да даде дѣда Велка въ сждъ, загдето му открадналъ бѣкела. Не се минало много време, и тогавашниятъ турски кадия (сждия) повикалъ и двамата.

— Ти, дѣдо Велко, се обвинявашъ—казалъ той—че си открадналъ отъ колата на тоя турчинъ бѣкѣла му за вода, който билъ пѣленъ съ жълтици. Сега ще трѣбва да му го върнешъ заедно съ паритъ.

Уплашилъ се дѣдо Велко за това лъжливо и неочаквано обвинение, защото бѣкѣла, що взелъ отъ турчина, билъ пѣленъ съ вода, а не съ жълтици. Ами сега какво да прави? Бръкналъ той, безъ да иска, въ джеба си и набаралъ въ него една жълтица. Погледналъ после отвора на бѣкѣла, който носѣлъ въ другата ржка, добилъ неочаквано смѣлостъ и заговорилъ:

— Господинъ кадия, ето една жълтица. Опитайте и, ако тя влѣзе въ отвора на бѣкѣла, той наистина е билъ пѣленъ съ жълтици.

Взелъ кадията жълтицата и доста се мжчилъ да я вкара въ отвора на бѣкѣла, но не можалъ, защото той билъ по-малъкъ отъ нея.

Тогаваше се обърналъ къмъ турчина и му казалъ:

— Жълтицата не можа да влѣзе въ отвора на твоя бѣкѣлъ. Ти лъжешъ, че билъ пѣленъ съ жълтици. Отъ кжде си ги турилъ вътре? Махай се отъ главата ми и да не си посмѣлъ втори пжтъ да лъжешъ така!

Така дѣдо Велко се отървалъ отъ това лъжливо и неочаквано обвинение.

И турчинътъ се засрамиръ отъ лъжата си тѣй много, че не посмѣлъ вече да взема безъ пари катранъ отъ него.

Иванъ Д. Мутафовъ

Редактори: Ст. Чилингировъ, Хр. Спасовски и Зл. Чолакова

Годишенъ абонаментъ 30 лева

Книгоиздателство „Казанлъшка долина“, бул. „Княгиня Клементина“ 7.
Пощенска чекова смѣтка 728.

Печатница „Стопанско развитие“—София, ул. „Веслецъ“ № 5 — 1942/650.